



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

89. De visitandis infirmis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Nota viri Dei
humilitatem

Quanti sunt, qui non habent alterū vestimentum in æstate, & alterum in hyeme, & ita miseris assignantur? Tu verò expectans etiam æternam iucunditatem assequi, & vinum bibis, & pisces immanes devoras, & in cubiculis demoraris, modo autem aum omnibus malis, & in coopertorio trigintafex numismatum te calesfacis? Veraciter ita vivens, & in tali laxatione conversans, non expectabis illis præparatis gaudiis frui, sed audies utique, quod & dives ille audivit: Recepisti bona in vita tua, pauperes verò mala, nunc ergo consolantur, tu verò cruciaris. Benedictus Deus, humilis Joannes alia nocte non cooperietur illo. Justum est enim, & bene acceptum Deo, ut regantur centum potius quadragintaquatuor fratres, & domini tui, quam tu infelix. Venundabantur verò quatuor rachanellæ (id est pauculi) numismate uno.

Mox ergo transmisit illud in crastinum, ut venundaretur. Et videns is, qui obtulerat, emit illud trigintafex numismatibus, & rursus obtulit Patriarchæ. Cum verò in crastinum vidisset illud, emit hoc similiter, & rursus obtulit Patriarchæ, deprecans, ut tegetur ab eo. Cum autem tertio hoc fecisset, dicit ei gratulabundus ille Sanctus: Videbimus, quis deficiet, ego, an tu. Erat enim ille opulentus valde, & suaviter quasi vindemiabat eum Sanctus, paulatim ab eo multa auferens. Et dicebat semper, quod potest aliquis intentione dandi pauperibus expoliare divites, & ipsum etiam hypocamisiū (id est, vestimentū, quod super camisiam est) ab eis benevole auferre, & non peccare, & maxime, si sunt aliqui immisericordes, & avari. Duo enim lucratur talis: unum quidem, quia animas illorum servat: alterum autem, quoniam & ipse ex hoc mercedem non modicam habet.

Quod verò idemmet Patriarcha subdit de Petro Telonario, & ad rem facit, & quorundam optimè redarguit querimoniam. Contigit autem, secundum consuetudinem, procedere eum diluculo ad telonium, & obviam ei nauta, qui à naufragio nudus, ut natus est, evaserat, & cecidit

A ante eum, rogans, ut protectionem apud eum impetraret. Ille ergo putans, quod egenus esset, expoliavit se esophorium suum (hoc est, vestimentū interius) quod illius melius erat, & dat ei, rogavitque eum, ut hoc ipse vestiretur. Pergens verò ille, & erubescens vestiri hoc, dedit illud venditori, ut venundaretur. Et cum recederet Telonarius, vidit hoc suspensum, & contristatus est vehementer, & ascendens domum suam, nihil passus est gustare, sed claudens ostium conclavis sui, sedebat plorans, & cogitans, quia non sui dignus, ut mei memoriā haberet egenus. Cum ergo anxietur, obdormivit, & ecce vidit quendam, si eciosum tanquam Solem, ferentem Crucem super caput suum, & esophorium, quod dederat nau. a, assistentem sibi, & dicentem: Quid ploras, Domine Petre? (Hoc enim erat nomen) Ille verò dixit, ut ad Deum disputans: Quia, Domine, ex quibus largiris nobis, damus alicui, & in turpe lucrum vertunt accipientes. Tunc dicit ei: Cognoscis hoc? Et ostendens ei, quia de intus vestitus esset ejus esophorio, dicit ei: Ecce ego illo vestior, ex quo dedisti mihi hoc: & gratias ago voluntati tuæ bonæ, quoniam frigore affligebar, & tu cooperuisti me. Ad se ergo reversus, admiratus est, & cœpit beatificare egenos, & dicere: Vivit Dominus, si inopes Christus meus sunt, non moriar, & siam tanquam unus ex eis.

De visitandis infirmis.

PUNCTUM LXXXIX.

N On te pigeat visitare infirmum: ex hoc enim in dilectione firmaberis. De san. Eccl. 7. Et illa matrona, quæ prima omnium Xenodochion instituit (hæc fuit Fabiola nobilissima sanguine, sed longè nobilior virtute, ac charitate,) refert Hier tanta eam fuisse præditā charitate in infirmos, ut vel stomachosiores ipsa foveret, neminem, vel horrendum, horreret. Quo-

Nu 2 tics

Expende terminum, benevole, ut dictū sanè intelligas, ne credas fivari licitum, ut elemosinas largiaris.

Petrus Telonarius, esophorium exuit, & nudum tegit.

D. Hieron. ad Ocean. in Epist. Fabiola.

S. Paula erga
infirmos misericordia.

Luc. 16.

Job. 29.
Sept.

Matth. 25.

S. Bonav. in
stimulo
Amoris, c. 5.

Infirmi homini
ministrare
magis merito-
rium, quam
ipsi Christo
servire.

ties, inquit Hier. pudore confectos humeris suis ipsa portavit: quories lavit purulentam sanie, quam alius aspicere non valebat: præbebat cibos propria manu, & spirans cadaver forbitiunculis irrigabat. Scio multos divites, & religiosos (subdit Hieron.) ob stomachi agultiam, exercere hujusmodi misericordiam per aliena ministeria, & clementes esse pecunia, non manu: sed sicut imbecillitati stomachi veniam tribuo; sic perfectæ mentis ardorem in calum fero. Magna fides ista contemnit. Scit quid in Lazaro dives purpuratus aliquando non feceris, quasi superba mens retributione damnata sit. Ille, quem despiciamus, quem videre non possumus, ad cujus intuitum nobis vomitus erumpit, nostri similis est, de eodem nobiscum formatus est luto, iisdem compactus elementis: quicquid patitur, & nos pati possumus: vulnera ejus existimemus propria, & omnis animi in alterum duritia elementi in nosmetipsos cogitatione fraugeretur.

Commendat itaque Hieron. hujus in pauperes, & ægros pietatem, quæ tanta erat, ut multi pauperum sani languentibus inviderent. Sic, sic, Fratres mei, in proprios humeros, pauperes, ac debiles tollendi sunt. Hæc erat Jobi pietas: Oculi sui caco, & pes claudo, Sept. Oculi erant caco, & pes claudo ego, ego. q. d. Meis in humeris languidos, ac debiles portabam ego, ego, non famulus. Qui nondum audierat: Quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis. Et Infirmus eram, & visitastis me.

Ubi D. Bonavent. asserit, quod qui infirmo servit, plus meretur, quam si ipsi Christo ministraret. Verba illius hæc sunt: Credo sine præjudicio, quod qui sic, ut dictum est, ferventer, ac diligenter Christo in proximo ministrat, pure propter Christum, & totaliter tendens in ipsum, quod plus mereretur, & virtuosius moveretur, & à Deo amplius approbaretur, quam si proprio Christi Corpori ministraret. Et hoc patere potest: unus enim pessimus homo, si videret Christum in lecto, & bene cognosceret eum esse, credo non esse dubium, quod illi diligenter ministraret; Sed eidem Christo in

proximo cum tanto fervore, ac diligentia ministrare non posset non perfectus, ut credo: imò, ut ita loquar, plusquam perfectus. Et idem toto animi conamine hanc etiam nitamur habere. Quis enim de cætero abhorrebit leprosum, declinabit infirmum, negliget desolatum, cum in eis videamus Christum, & plus possumus mereri, & Deo placere, ut probatum est, quam si ministraremus & ipsi Christo? Cur, anima, tota die anxialis post Christum? Indicabo tibi, quem diligit anima tua, & sponsa dilecti: certe in infirmaria jacet, & ibi angustatur, ibi torquetur, curre, & illi ministra, illi compater infirmanti, &c.

Quam id bene præstabat Anastasius In Vita S. Basil. ille, quem sanctus invisit Basilus, à quo cum interrogaretur de thesauro, quem domi occultum detinebat, & de vita, quam ducebat: Ego, inquit, peccator sum, subditus tributis publicis, habens De quodam Anastasio, quem S. Basil. invisit, & in cura leprosi occupatum invenit. juga boum duo, unum ad ministrandum vectigalium, & ista mulier est coancilla mea ministrans pauperibus, & mihi. Dixit ei Sanctus: Voca eam sororem tuam, sicut & est, & enarra mihi conversationem tuam. Qui ait: Non habeo quidquam boni, & alienus sum ab omni virtute. Tunc dicit ei Basilus: Surge eamus simul. Et duxit eum ad unam de cellulis domus, dixitque ei: Aperi mihi ostium. Respondit ei Presbyter: Non introeas, Pater: quia necessaria domus sunt. Dixit ei Basilus: Et ego in ista necessaria veni. Nolente ergo Presbytero aperire, Sanctus aperuit illud sermone. Et ingrediens, invenit ibi leprosum pluribus membris defluxum, quem nemo sciebat ibi esse, nisi Presbyter, & ejus soror. Dixit ergo Presbytero: Cur voluisti mihi occultare thesaurum istum tuum? Qui respondit: Furius est, Pater; & idem timui, ne laberetur in sermone. Dixit ei Sanctus: Bene cecidisti in illo, sed sine me hac nocte ministrare ei, ut & ego mercedem accipiam. Tunc reliquerunt Sanctum Dei in cella cum leproso, clauseruntque ostium. At illa tota nocte super eum faciens orationem, sanavit illum, & sic cum suis reversus est in civitatem.